

ВИКОРИСТАННЯ АКТИВНИХ МЕТОДІВ У ПРОЦЕСІ НАВЧАННЯ СТУДЕНТІВ МЕДИЧНИХ ЗВО УКРАЇНИ

Гончарова Є. Є. к. пед. н., кафедра іноземних мов з латинською мовою та медичною термінологією, Українська медична стоматологічна академія, м. Полтава

Упровадження компетентнісного підходу у системі вищої медичної освіти в Україні визначає основними завданнями викладача підготовку молодих громадян до активної суспільно корисної діяльності, озброєння студентів такою системою фахових знань, навичок і вмінь (компетентностей), які забезпечили б їх ефективну практичну діяльність в обраній галузі [9, с. 56].

Диференціація навчання у медичному ЗВО, яка надає змогу гнучко застосовувати різноманітні форми, методи й засоби навчання з урахуванням індивідуально-психологічних особливостей та рівня навчальних досягнень студентів у процесі плідної співпраці викладача та студентів, сприяє реалізації цих завдань.

Використання дидактичних форм, методів і засобів навчання передбачає обґрунтованість і спланованість їх добору й використання залежно від дидактичної цілі, навчальної дисципліни, змісту навчального матеріалу та індивідуально-психологічних особливостей студентів.

Ю. Бабанський вважає, що сукупність методів, покликаних забезпечити цілісний процес навчання та сприятливі умови для його реалізації має включати три групи методів: організації та самоорганізації навчально-пізнавальної діяльності; стимулювання й мотивації навчання; контролю та самоконтролю ефективності навчання [1, с. 42].

Проблема теоретичного обґрунтування умов вибору методів навчання розглядалась в роботах Ю. Бабанського [1], І. Бім [3], В. Оконя [8] та ін. Задля стимуляції активності студентів у навчальному процесі зміст і форми навчання мають змінюватися (згідно з теорією діяльності Л. Виготського [4], В. Давидова [6], С. Рубінштейна [10] та ін.) шляхом переходу на інтенсивні, активні методи й технології організації навчального процесу.

Упровадження проблемного методу, активних та інтерактивних методів навчання, а саме рольових ігор, дискусій, мозкового штурму, методу проектів сприяє формуванню професійно значущих компетентностей, оскільки дозволяє студентам моделювати та програвати дії та приймати рішення, пов'язані з майбутньою фаховою діяльністю.

Активні та інтерактивні методи навчання розглядаються як важлива ланка у системі послідовної взаємодії «викладач-студент». Вони передбачають діалог студента з викладачем, у якому студент перетворюється на суб'єкт навчання, рівноправного партнера викладача, а завдання викладача полягає у виконанні функцій консультанта, організатора, помічника у роботі.

Досвід професійної освіти доводить, що застосування активних методів навчання дозволяє не тільки формувати предметно-фахові, комунікативні та мотиваційні компетентності студентів, але й створює дидактичні і психологічні умови для розвитку системного мислення, концентрації уваги, швидкості запам'ятовування.

Ігрові форми навчання (рольові ігри) у залежності від ступеня складності сценарію можуть використовуватися в ході навчання на всіх рівнях навченості. Рольова гра виступає носієм значного потенціалу щодо сприяння розвитку вміння аналізу й регулювання людських відносин. Спілкування – це соціальне явище, яке охоплює об'єктивні та суб'єктивні вияви людських контактів [7, с. 102]. Для майбутнього лікаря, який у ході своєї професійної діяльності буде контактувати з великою кількістю людей (пацієнтів, колег, керівництвом лікарні чи поліклініки), оволодіння навичками обрання необхідної вербальної чи невербальної поведінки у спілкуванні, сприйняття та розуміння партнера по спілкуванню конче необхідне.

Застосування рольової гри нівелює протиріччя між абстрактним характером навчальної дисципліни і реальним характером професійної діяльності, системним характером використовуваних знань та їх приналежністю до різних фахових дисциплін [2,

с. 87]. Тому, проектуючи проведення рольової гри, викладач має передбачити визначення теми та змісту, спрямованих конкретно на формування предметно-фахових компетентностей.

Застосування проблемного методу навчання та активних й інтерактивних методів навчання у практичній діяльності допомагає узагальнювати й закріплювати знання, уміння й навички студентів, сприяє формуванню вміння аналізувати та використовувати отриманий досвід, створює умови для підвищення мотивації до навчання.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Бабанский Ю. К. Оптимизация процесса обучения / Юрий Константинович Бабанский. – М. : Педагогика, 1989. – 141 с.
2. Бим И. Л. Методика обучения иностранным языкам как наука и проблемы школьного учебника / Инесса Львовна Бим. – М. : Русский язык, 1977. – 288 с.
3. Батраева О. М. Ролевые игры в профессиональном аспекте подготовки иностранных студентов/ О. М. Батраева // Высшее образование сегодня. – 2014. – № 2. – С. 84–92.
4. Выготский Л. С. Лекции по психологии / Лев Семенович Выготский. – СПб. : Союз, 1997. – 143 с.
5. Гончарова Є. Є. Диференціація навчання фахових дисциплін майбутніх учителів іноземної мови у вищих педагогічних закладах: дис. ...кандидата пед. наук : 13.00.09 / Гончарова Євгенія Євгенівна. – Полтава, 2015. – 252 с.
6. Давыдов В. В. Концепция учебной деятельности школьников / В. В. Давыдов, А. К. Маркова // Вопросы психологии. – 1981. – № 6. – С. 13–26.
7. Кузьминський А. І. Методика навчання англійської мови в аспекті комунікативно-когнітивного підходу : Навч.-метод. посібник / А. І. Кузьминський, О. І. Вовк. – Черкаси : Черкаський національний університет ім. Богдана Хмельницького, 2011. – 316 с.
8. Оконь Винценты Введение в общую дидактику/ Винценты Оконь; [пер. с пол. Л. Г. Кашкурович, Н. Г. Горин]. – М. : «Высшая школа», 1990. –382 с.
9. Ортинський В. Л. Педагогіка вищої школи : навч. посіб. [для студ. вищ. навч. закл.] / Володимир Львович Ортинський.. – К. : Центр учбової літератури, 2009. – 472 с.
10. Рубинштейн С. Л. Проблемы общей психологии / Сергей Леонидович Рубинштейн. – М. : Педагогика, 1987 – 416 с.